

Rok 1916.

Đziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXIV. — Wydana i rozesłana dnia 12. sierpnia 1916.

Treść: (M 249. i 250.) 249. Rozporządzenie cesarskie, którym zmienia się § 33. ustawy z dnia 26. grudnia 1912, o świadczeniach wojennych. — 250. Rozporządzenie, którym za zgodą Ministerstwa wojny i innych interesowanych Ministerstw zostają wydane na podstawie rozporządzenia cesarskiego z dnia 31. lipca 1916, postanowienia o załatwianiu drogą dobrowolnego układu roszczeń o wynagrodzenie za świadczenia wojenne.

249.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 31. lipca 1916,

którem zmienia się § 33. ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, o świadczeniach wojennych.

Na mocy § 14. ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, zarządzam, jak następuje:

§ 1.

W celu szybszego załatwienia roszczeń, zgłoszonych z powodu obecnej wojny na podstawie § 33. ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236 o świadczeniach wojennych, zostaje upoważniony Minister obrony krajowej do zarządzania w drodze rozporządzenia, że te roszczenia aż do oznaczonych kwot najwyższych i pod warunkami, które ma się jeszcze ustawić, mogą być załatwiane w drodze układu ze stronami, zawieranego przed komisjami powiatowemi albo krajowemi.

Jeżeli taki układ przyszedł do skutku, to dalsze postępowanie w myśl § 33. cytowanej ustawy jest wykluczone.

§ 2.

To rozporządzenie cesarskie wejdzie w życie z dniem ogłoszenia. Wykonanie powierzam Mojemu Ministrowi obrony krajowej w porozumieniu z innymi interesowanymi Ministrami i za zgodą z Moim Ministrem wojny.

Wiedeń, dnia 31. lipca 1916.

Franciszek Józef wlr.

Stürgkh wlr.

Hohenlohe wlr.

Georgi wlr.

Hochenburger wlr.

Forster wlr.

Hussarek wlr.

Trnka wlr.

Zenker wlr.

Morawski wlr.

Leth wlr.

Spitzmüller wlr.

250.

Rozporządzenie Ministerstwa obrony krajowej z dnia 10. sierpnia 1916,

którem za zgodą Ministerstwa wojny i innych interesowanych Ministerstw zostają wydane na podstawie rozporządzenia cesarskiego z dnia 31. lipca 1916, Dz. u. p. Nr. 249, postanowienia o załatwianiu drogą dobrowolnego układu roszczeń o wynagrodzenie za świadczenia wojenne.

§ 1.

Jeżeli z powodu obecnej wojny zgłoszone zostają roszczenia o wynagrodzenie za świadczenia wojenne albo o zwrot za szkody, podпадające pod ustawę z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236 o świadczeniach wojennych, to można aż do dalszego zarządzenia załatwiać je drogą dobrowolnego układu do najwyższej kwoty 5000 koron przed komisjami powiatowymi, a do najwyższej kwoty 20.000 koron przed komisjami krajowymi; o ile chodzi o roszczenia z § 21., ustęp pierwszy i drugi cytowanej ustawy, uważa się za kwoty najwyższe sumę 500, względnie 2500 koron, które należy wliczyć do najwyższej kwoty 5000 koron, względnie 20.000 koron.

Jedna i ta sama komisja może przyznać wynagrodzenia albo odszkodowania dla jednego świadczającego aż do wyczerpania kwoty najwyższej; kwotę najwyższą wyczerpuje się także większą ilością roszczeń, załatwianych równocześnie albo po kolej.

Drogą dobrowolnych układów nie wolno załatwiać:

1. przypadków z §§ 19., 20. i § 21, ustęp przedostatni i ostatni, następnie z § 21., ustęp pierwszy i drugi cytowanej ustawy, o ile chodzi o roszczenia, przekraczające wynagrodzenie po myśli postanowień ustawy kwaterunkowej o przejściowym kwaterunku,

2. przypadków, które należy załatwić w myśl rozporządzenia cesarskiego z dnia 9. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 7, i w myśl rozporządzenia ministeryjnego z dnia 10. stycznia 1915, Dz. u. p. Nr. 9, i

3. przypadków, w których chodzi o ceny wyższe od cen, ogłoszonych rozporządzeniem albo obwieszczeniem, względnie ustalonych komisjnym oszacowaniem.

Warunkami zawarcia układu są:

1. Na układ muszą się zgodzić zastępcy zarządu wojskowego i skarbowego; reszta członków komisji ma głos doradczy.

2. W komisji musi brać udział przynajmniej jeden członek, uczony w prawie.

3. Układ może obejmować tylko te przypadki, w których:

a) możliwość zastosowania ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236, o świadczeniach wojennych nie jest wątpliwą; na przykład od postępowania układowego są wykluczone szkody, spowodowane akcją wojenną (ostrzeliwaniem itd.), szkody pośrednie, spowodowane świadczeniami wojennymi, świadczenia na rzecz nieprzyjaciela itd.;

b) nie zachodzi wątpliwość co do tego, że roszczenie prawnie istnieje;

c) osoba uprawniona do roszczenia jest stwierdzona.

Układy, zawarte ewentualnie wbrew powyższym postanowieniom, są nieważne.

Uznanie ich za nieważne może nastąpić z urzędu przez komisję ministeryjną dla świadczeń wojennych, jednak tylko tyle dugo, jak dugo przypadająca kwota nie została jeszcze zlikwidowana.

§ 2.

Postępowanie układowe należy pod wspomnianymi powyżej warunkami wdrożyć z urzędu.

Komisje powiatowe wdrażają co do spraw, należących do ich zakresu działania, po przeprowadzeniu potrzebnych dochodzeń ustne postępowanie układowe, i to zależnie od okoliczności przypadku w urzędzie albo na miejscu; to ostatnie jest wskazane zwłaszcza wtedy, jeżeli wpłynął cały szereg podobnych zgłoszeń z jednej i tej samej gminy.

Jeżeli zawarcie układu należy według wysokości kwoty do zakresu działania komisji krajowej, to ma ona na podstawie operatu dochodzeń, jaki nadszedł do niej w myśl § 33., ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236 o świadczeniach wojennych, zbadać wymogi dla dobrowolnego układu, i jeśli one zachodzą, wdrożyć ze stroną petraktacyje układowe bezpośrednio albo za pośrednictwem komisji powiatowej.

Komisja krajowa może także zlecić komisji powiatowej wdrożenie układu w granicach zakresu działania tej ostatniej.

W każdym razie wolno komisji krajowej zarządzić przed sobą rozprawę ustną.

Przy ustnych rozprawach mogą się strony dać zastąpić przez pełnomocnika tylko wtedy, jeżeli same stawić się nie mogą z powodu przeszkodey albo jeżeli ich osobiste jawienie się z powodu oddalenia ich miejsca zamieszkania od miejsca rozprawy przy uwzględnieniu stosunków komunikacyjnych, domniemanego czasu trwania podróży i pobytu byłoby połączone ze znacznymi kosztami i stratą czasu.

§ 3.

W sprawie zawarcia układu należy spisać protokół, który mają podpisać przewodniczący komisji i zastępcy zarządu wojskowego i skarbowego i który należy dać podpisać stronie.

Jeżeli przyjdzie do skutku układ ze stroną, zaproponowany przez komisję krajową, natenczas może podpisanie protokołu zastąpić oświadczenie woli, złożone przez stronę na piśmie albo protokolarnie.

W protokole i w oświadczeniu woli strony należy uwidoczyć, że wskutek zawarcia układu wykluczone jest dalsze postępowanie według

ustawy z dnia 26. grudnia 1912, Dz. u. p. Nr. 236 o świadczeniach wojennych, a w myśl postanowień cytowanej ustawy także udanie się na drogę prawa.

Protokół ma przechowywać ta komisja, przed którą układ zawarto. Stronie należy wydać odpis z wyciągu, zawierający dokładne podanie imienia i nazwiska i adresu uprawnionego do roszczenia, dokładne oznaczenie (świadczącego, dnia, miejsca, powiatu, przedmiotu, rozmiaru) świadczenia wojennego, za które oznaczono układem wynagrodzenie albo odszkodowanie i przyznana kwotę; taki sam odpis należy przesyłać intendanturze miejscowo właściwej wojskowej komendy terytorialnej w celu wypłacenia kwoty.

Odpisy zawartych przed komisjami układów mają przedkładać komisje powiatowe po jednym odpisie komisji krajowej i komisji ministerialnej, a komisje krajowe jeden odpis komisji ministerialnej.

§ 4.

Rozporządzenie to wechodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Georgi wlr.

